

Anahtar sözcükler: Laparoskopi, metotreksat, ovaryan ek-topik gebelik, serum-hCG

PB-029

6142 amniosentez vakasının sitogenetik incelemesi: Tek merkez altı yıllık deneyim

Atalay Ekin, Cenk Gezer, Cüneyt Eftal Taner, Mehmet Özeren, Muhittin Eftal Avcı, İbrahim Uyar, İbrahim Egemen Ertuş

Tepecik Eğitim Araştırma Hastanesi, Perinatoloji Kliniği, İzmir

Amaç: Çalışmamızın amacı, genetik amniosentez için önerilen farklı endikasyonların insidanslarını ve kromozom anormali saptama oranlarını değerlendirmektir.

Yöntem: 2007 ve 2013 yılları arasında tek bir merkez tarafından yapılan 6142 amniosentez vakası retrospektif olarak incelendi. Prenatal tanı endikasyonları, fetal karyotip sonuçları, maternal yaş, fetal ultrason bulguları ve maternal serum tarama testi sonuçları değerlendirildi.

Bulgular: 6142 vakanın %4.7'sinde kromozom anomalisi saptandı. 292 kromozom anomalisinin 208'i (%71.2) sayısal, 84'ü (%28.8) yapısal bozukluklardı. Anormal karyotipli fetusların %42.1'inde trizomi 21 bulundu. En sık endikasyon anormal maternal serum tarama testiyken (%36.6) sonrakiler sırasıyla ileri maternal yaş (%28), ileri maternal yaş+ileri maternal serum tarama testi (%14.9) ve anormal ultrason bulgusuydu (%11.2). En yüksek pozitif prediktif değerler anormal ultrason bulgusunun ileri maternal yaş (%12.2) ve anormal maternal serum tarama testiyle (%12.9) birlikte olduğu endikasyonlarda elde edildi.

Sonuç: İleri maternal yaş ve anormal maternal serum tarama testleri en yaygın endikasyonlar olmasına rağmen genetik amniosentezin etkinliğini artırmak için bu endikasyonların anormal ultrason bulgularıyla olan birlikteliğinin belirlenmesi gerekmektedir.

Anahtar sözcükler: Amniosentez, kromozom anomalisi, prenatal tanı, sitogenetik inceleme, ultrasonografi

PB-030

İlk trimester uterin arter Dopplerinin preeklampsi öngörüsündeki yeri

Emre Erdoğan, Resul Arısoy, Pınar Kumru, Cem Ardıç, Oya Pekin, Semih Tuğrul, Murat Muhcu

Zeynep Kamil Eğitim Araştırma Hastanesi Perinatoloji Kliniği, İstanbul

Amaç: Bu çalışmada ilk trimesterde uterin arter pulsatilite indeks ölçümünün preeklampsi gelişimi ile olası ilişkisini incelemek amaçlanmıştır.

Yöntem: 412 nullipar tekil gebenin 11+0 ile 13+6 gebelik haftasında uterin arter pulsatilite indeks ölçümleri kaydedildi. Preeklampsi ve erken başlangıçlı preeklampsi öngörülere için eşik uterin arter pulsatilite indeks değerleri için saptama oranları hesaplandı.

Bulgular: Olguların %9.4'ünde preeklampsi ve %3.1'inde erken başlangıçlı preeklampsi tespit edilmiştir. Preeklampsi gelişen grupta ortalama uterin arter pulsatilite indeksi 2.5 ± 0.9 iken preeklampsi gelişmeyen grupta ortalama olarak 1.7 ± 0.5 tespit edilmiştir ($p < 0.001$). Uterin arter pulsatilite indeksi değerinin preeklampsi ve erken başlangıçlı preeklampsi ile ilişkisini işlem karakteristik (ROC) eğrisi ile değerlendirdiğimizde; ROC eğrisi altında kalan alan sırasıyla 0.79 ve 0.83'tür. Erken başlangıçlı preeklampsiyi öngörmeye uterin arter pulsatilite indeksi > 2.55 ve > 2.71 eşik değerleri için duyarlılıklar sırasıyla %63.6 ve %45.5'tir.

Sonuç: 11-14 hafta uterin arter Doppleri ile erken başlangıçlı preeklampsi olguları büyük oranda tespit edilebilmektedir.

Anahtar sözcükler: Preeklampsi, uterin arter Doppler, preeklampsi öngörüsü

PB-031

Gebeliğin 11-14. haftalarında intrakranial translüensi genişliğinin normogramı

Mehmet Aytaç Yüksel¹, Resul Arısoy², Emre Erdoğan², Murat Yayla³, Cihat Şen¹

¹İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi KHD Ana Bilim Dalı, Perinatoloji Bilim Dalı, İstanbul; ²S.B. Zeynep Kamil Eğitim ve Araştırma Hastanesi KHD Perinatoloji, İstanbul; ³International Hospital, Perinatoloji, İstanbul

Amaç: Türk popülasyonunda, intrakranial translüensinin referans aralığının belirlenmesi.

Yöntem: Bu prospektif çalışmada 11-14. gebelik haftalarında 596 fetusda yapıldı. Fetal değerlendirme transabdominal ultrasonografi ile ölçüldü. Fetusların intrakranial translüensi anterior-posterior çapının, gebelik haftasına göre dağılımı çıkarıldı ve 11-14. gebelik haftaları arasında persantil değerleri hesaplandı. İntrakranial translüensinin anterior posterior çapı ile diğer biyometrik parametreler arasında regresyon analizi yapıldı.

Bulgular: 11-14. gebelik haftaları arasında ortalama intrakranial translüensinin anterior posterior çapı 1.8 ± 0.4 'tür ve 11-14. gebelik haftaları arasında lineer olarak arttığı saptanmıştır. Lineer regresyon denkleminde ICT ile CRL arasındaki regresyon denklemi: $ICT = CRL \times 0.0184 + 0.575$ ($R = 0.385$; $p < 0.001$), ICT ile BPD arasındaki regresyon denklemi: $ICT = BPD \times 0.0532 + 0.632$ ($R = 0.346$; $p < 0.001$), ICT ile GG

arasındaki regresyon denklemi: $ICT=GG \times 0.024 - 0.339$ ($R=0.25$; $p<0.001$) arasında anlamlı korelasyon saptandı.

Sonuç: İntrakranial translüensi anterior posterior çapı, CRL, BPD ve gebelik haftası ile lineer olarak artmaktadır

Anahtar sözcükler: Spina bifida, ilk trimester, intrakranial translüensi

PB-032

Fetal manyetik rezonans görüntüleme ile yapılan beyin hacim ölçümlerinin ventrikülomegali prognozu ile ilişkisi

Naciye Sinem Gezer¹, Handan Gülyüüz¹, Cenk Gezer², Ali Koçyiğit¹, Cemile Didem Yeşilirmak³, Serkan Güçlü⁴, İbrahim Egemen Ertaş²

¹Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı, İzmir;

²İzmir Tepecik Eğitim Araştırma Hastanesi, Perinatoloji Kliniği, İzmir;

³Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Neonatoloji Bilim Dalı, İzmir;

⁴Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi, Perinatoloji Anabilim Dalı, İzmir

Amaç: Bu çalışmada, fetal manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ile yapılan hacim hesaplamalarının hafif ve ağır ventrikülomegalili hastaların nörolojik prognozunu belirlemedeki değerinin araştırılması ve iki boyutlu ultrasonografik ölçümler ile karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Ultrasonografi ile ventrikülomegali saptanan, gestasyonel yaş ortalaması 24.7 olan (17- 36 hafta) 39 gebeye fetal MRG yapılmıştır. Supratentorial serebral parankim ve ventrikül hacimleri ölçülmüş, ventrikül/parankim hacim oranı hesaplanmıştır. Hastalar antenatal ve postnatal dönem takip sonuçlarına göre iyi ve kötü prognoz gruplarına ayrılmıştır. Hafif (n=21) ve ağır (n=18) ventrikülomegalili hastaların prognozları, hacim ölçümleri ile karşılaştırılmıştır. İstatistiksel analizde Mann-Whitney U testi kullanılmıştır.

Bulgular: Prenatal dönemde gebeliklerin 12 tanesi 'Perinatoloji Konseyi' kararı ile sonlandırılmıştır. Üç gebelik intrauterin ölümle sonuçlanmıştır. Canlı doğan 24 hastanın 2 tanesi postnatal ilk saatlerde ex olmuştur. Yaşayan 22 hastanın postnatal dönemde ortalama 11.8 ay süresince (6-24 ay) kontrolleri yapılmış, 16 tanesinin motor mental gelişimleri normal olarak değerlendirilmiştir. Ventrikül hacmi ile prognoz arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki olmadığı saptanmıştır ($p=0.43$). Prognoz ile parankim hacmi arasında ise istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmuştur ($p = 0.022$). Prognozu kötü olan olguların ventrikül/parankim hacim oranının anlamlı derecede yüksek olduğu görülmüştür ($p = 0.009$).

Sonuç: Ağır ventrikülomegalili hastaların değil, prognozu kötü olan hastaların parankim hacminin düşük olması, prognoz açısından parankim hacim ölçümlerinin kullanılabilece-

ğini göstermektedir. Ventrikül/parankim hacim oranı prognozu belirlemeye yardımcı bir parametre olabilir.

Anahtar sözcükler: Fetal beyin, hacim, manyetik rezonans inceleme, ventrikülomegali

PB-033

Gebelik sırasında ortaya çıkan uterin prolapsusun konservatif yönetimi

Muhittin Eftal Avcı¹, Ahmet Göçmen², Atalay Ekin¹, Cenk Gezer¹

¹İzmir Tepecik Eğitim Araştırma Hastanesi, İzmir; ²Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

Konunun Önemi: Gebeliği komplike eden pelvik organ prolapsus olguları oldukça nadirdir ve 10.000-15.000 doğumda bir görülür.

Olgu: 35 yaşında gravida 2 para 1 olan hasta ilk defa 27 haftalık gebe iken kliniğimize başvurdu. Özgeçmişinde 20 yıl önce barsak obstruksiyonu nedeniyle geçirilmiş barsak rezeksiyonu ve 5 yıl önce geçirilmiş lomber disk hernisi operasyonunun haricinde özellik yoktu. Hasta daha önce 3840 gram normal spontan vaginal doğum yapmıştı. Hastanın yapılan ultrasonografisinde problem yoktu, muayenesinde Evre 3c prolapsus tespit edildi. Rifosinle pansuman önerildi ve pesser kullanımı öğretildi ve hasta 2 haftada bir kontrole çağrıldı. 35. Gebelik haftasında serviksteki ödemin giderek artması üzerine magnezyum sülfat ile topikal tedaviye başlandı. Hasta gebeliği 39 hafta 4 günlük iken spontan doğum sancılarının başlaması üzerine kliniğimize tekrar başvurduğunda, yapılan muayenede serviks redükte ve 4 cm dilatasyon mevcut olduğu tespit edildi. Hasta sorunsuz olarak normal spontan vaginal doğum yaptı.

Sonuç: Pelvik organ prolapsusu gelişiminde paritenin önemli bir faktör olduğu bilinmektedir. Gebelik sırasında görülen uterin prolapsus ise nadir görülen bir komplikasyondur ve son 10 yılda paritenin azalmasıyla beraber daha da azalmaktadır. Bizim hastamızda gravidası 2 para 1 idi. Bizim burada sunduğumuz olgu basit konservatif tedavilerden fayda gördü dahası aktif eylemin başlamasıyla beraber serviksin spontan olarak redükte olmasıyla da normal spontan doğum gerçekleşti. Bu vaka göstermiştir ki, gebelikteki oluşan uterin prolapsus vakaları yakın takip, hafif trendelenburg pozisyonunda olabildiğince yatak istirahati ve serviksin reduksiyonunu kolaylaştırdığı düşünülen topikal magnezyum sülfat uygulamasıyla maternal ve fetal risk yaratmadan konservatif olarak yönetilebilir ve hastaya normal doğum yapma şansı tanınabilir.

Anahtar sözcükler: Gebelik, uterin prolapsus